

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ "ΤΡΕΛΛΟΣ", ΤΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Η δραματικές περιπέτειες του Έρνστ Γκούτεπεργκ. Μία έμπιστευτική αποστολή στο Λονδίνο. Πώς θυσίασε δέκα συναδέλφους του για να πετύχει στα σχέδιά του. Ο γάμος του με την κόρη του ταγματάρχη Ουίλλιαμ Σέλεκτ. Η οκτανημέρη εφευρέσεις ενός Άγγλου χημικού. Τα τραγικά θύματά του. Το τέλος του ένδοξου «Χ. 48», κτλ.

ΝΑΣ από τους πιο επικίνδυνους κατασκόπους, οι όποιοι έδρασαν κατά τον Παγκόσμιο πόλεμο, ήταν ο Έρνστ Γκούτεπεργκ, ο πιο τολμηρός πράκτορας της Μυστικής Υπηρεσίας του Βερολίνου. Η περιπέτειά του ξεκινούσε τον και σήμερα ακόμα και κινούν το ενδιαφέρον για τις συνταρακτικές λεπτομέρειές τους κι όλα τα άρχεια των διαφόρων Γραφείων Πληροφοριών έχουν διάλογοι φακέλλους των υποθέσεών του. Ο Γκούτεπεργκ... Ξεκινάει τώρα, σ' ένα κτήμα του, στα πρόθυρα του Βερολίνου, κι έπαψε να ενδιαφέρεται για τους εξουσιαστές των διαφόρων κρατών. Έχει γίνει μισάνθρωπος. Η εραυλός του είναι σαστό φρούριο, στο οποίο δεν τολμά να πατήσει το πόδι του κι ο πιο τολμηρός δημοσιογράφος. Άλλοτε ο Γερμανός κατασκόπος έχει κατορθώσει να βρη την ησυχία του, με τον ξέξής πρωτότυπο έργο: Στα σύνορα άκρηστος του κτηματός του, πάνω σε μία κόκκινη τσιμεντέλα, έχει γράψει τα ξέξής: «Όποιος κι αν είναι, τραβήξέ το δρόμο σου!» Κανείς φυσικά δεν τολμάει να παρακοιλήσει αυτή τη διαταγή του. Όλοι ξέρουν ότι ο Γερμανός πράκτορας δεν άστεύεται. Και καθώς τώρα τα νεύρα του είναι τσακισμένα από τις τραγικές περιπέτειές του, μπορεί να σκοτώσει τον πρώτο άδικαίροτο έπισκέπτη του, χωρίς καθόλου να σκεφτεί τις συνέπειές της πράξέως του. Στην τελευταία συνέντευξή του, που έδωσε σ' ένα συντάκτη των «Νέων του Βερολίνου», τον καρπό του άπεστέου στο κτήμα του, δήλωσε κατηγορηματικά:

—Επιθυμώ να μείνω ησυχός, για να ξεχάσω την τραγωδία του πολέμου. Νοιάζομαι μόνο να φωνάζω το αίμα των θανάτων μου. Αφήστε με να μετανοήσω...

Κι αλήθεια, κάθε περιπέτεια του Έρνστ Γκούτεπεργκ έχει πολλά άνηθρανα θέματα. Ο «Ημερήσιος Κήρυξ» του Λονδίνου, έξ άφορητής της ανακαλύψεως διαφόρων προκτόρων της Μυστικής Υπηρεσίας, οι όποιοι άρχίζουν τελευταίως να δρούν έπιανδίνους, ξαναθυμίζει μερικές παράξενες τραγωδίες, άφορηθί των όποιων ήταν ο άνακτος «Χ.48», ο περίφημος Έρνστ Γκούτεπεργκ. Μία άπ' αυτές έγινε κι η ακόλουθη:

Ο «Χ. 48» βρισκόταν άπεσπασμένος στο Γραφείο Άντικαταστροφείας της Βουδαπέστης, όταν ξεσπασε ο πόλεμος. Τρεις μέρες άργότερα τον έδοκίμασαν ότι έφρασε έπιεργότως να πάει στην Άγγλική προτείνουσα, για να παρακολούθησει κάθε κίνηση των Άγγλων. Η άποστολή που του άνεθεταν ήταν υπερβολικά επικίνδυνη. Από το πρώο μέχρι το βράδι θά ήταν υποχρεωμένος να προφυλάγεται, αν άγατούσε τη ζωή του, γιατί οι Άγγλοι είχαν περιέριμο δίχτυ κατασκόπων και δεν μπορούσαν να ξεγελασθούνε τόσο εύκολα.

Ο Έρνστ Γκούτεπεργκ έφοδιάσθηκε με το διαβατήριο ενός Άγγλου έμπορου, που είχε πεθάνει... άπόστατα εκείνες τις μέρες στο Βερολίνο κι είχε κρατηθή μυστικός ο θάνατός του, κι έφυγε από την πρωτεύουσα των... έπιπυρην της πατρίδος του.

Η προμή του δουλειά, μάλιστα έφτασε στο Λονδίνο, ήταν να έπακερφή το Β' Έπιτελικό Γραφείο και να δηλώσει ότι ήταν πρόθυμος να εξυπηρετήσει τους Σημάζους και να τους δώσει κάθε πληροφορία για το στρατό και την κατάσταση των Γερμανών.

—Έφρα, τους έλεγε, δέκα χρόνια στο Βερολίνο και λόγω της έργασίας μου, βρισκόμουν σε διαρκή έπαρη με την άριστοκρατία και τις προσωπικότητες της Γερμανίας. Έτσι κατορθώσα να μάθω πολλά μυστικά τους και σήμερα μπορώ να σάς τα δώσω, για να τα χρησιμοποιήσετε έναντι τους.

Πράγματι, τους άνέφερε τον άληθινό άριθμό των στρατιωτικών δυνάμεών τους, τον πρυτανή έξουσιαστικό τους και μερικά σχέδια μηχανημάτων και νέων άσφιεζόντων άερίων.

Αυτό βέβαια ήταν πολύ τολμηρό έμ μέρος του κι ενανδύνει να νομοση για πρόδοτί. Μά είχε το λόγο του. Έφαρτε με κάθε θυσία να κερδίσει την έμπιστοσύνη τους. Έξείνο τον καρπό διοικητής του Β' Έπιτελικού Γραφείου ήταν ο ταγματάρχης Ουίλλιαμ Σέλεκτ, ένας παλιόπληρης άξιωματικός, που δεν πίστευε ούτε στο Θεό του. Η άποκαλύψεως του «Χ. 48» τον άφρασε άάδοφο και τον έκαναν να τον υποναρτή ότι του έστεινε χαμιά παιχνίδια. Τον εύχαρίστησε λοιπόν, πάρα πολύ ψυχρά, για τις πληροφορίες του και του είπε ότι θά ήταν καλύτερα γι

αυτόν γ' ασχοληθή με τα έμπορεύματά του, παρά με τα μυστικά των Γερμανών.

Ο Έρνστ Γκούτεπεργκ τότε άπετάσσει να θυσίασει μερικούς κατασκόπους, για να κερδίσει την έμπιστοσύνη του. Χωρίς να τα χάζει λοιπόν, άπάντηε στον Σέλεκτ με το ίδιο έρωτικό ύφος, ότι καλά θά έκανε να πρόσχε περισσότερο στα λόγια του, γιατί αν δεν τον ενδιέφεραν οι έξουσιαστές της Γερμανίας, θά είχε άμωσ την περιέριμεια να μάθι το δίχτυ των Γερμανών κατασκόπων στο Λονδίνο.

Ο ταγματάρχης Ουίλλιαμ Σέλεκτ δεν ήξερε τί να υποθέσει, ύστερα άπ' αυτή την άποκαλήψη.

—Κανείς Γερμανός, σκεπτόταν, δεν θά ήταν τόσο κοντός, ώστε να πρόσχου τους συντόφους του. Φαίνεται να λέει αλήθεια αυτός ο παράξενος άνθρωπος.

Ο Γκούτεπεργκ του έδωσε τότε δέκα όνόματα συντόφους του και τις διεύθυνσεις τους. Ο Σέλεκτ έτάξε άμέσως τη σύλληψή τους και ύστερα από λίγες μέρες αήτοι οι πράκτορες της Γερμανίας του κερξίζονταν στο Κρόϊντο.

Ο «Χ. 48» ήταν τώρα ο άνθρωπος της άτολήτου έμπιστοσύνης του ταγματάρχη Σέλεκτ. Το βράδι διασκεδάζαν μαζί στο νυχτερινό κέντρο του Πικανύλιν και πολλές φορές τον κάλυσε για να φάνε στο σπίτι του.

Άρως τότε για τον Έρνστ Γκούτεπεργκ μία έπιση πραγματιάζου θραύσθου. Κάθε μέρα έφαινε χρονογραφικά τηλεγραφήματα στο Βερολίνο, στα όποια άπεκαλύπτε κάθε μυστικό σχέδιο των Άγγλων, οι όποιοι δεν άφρασαν να πληροφοσούν πολύ άκριβά το θάνατο των δέκα κατασκόπων.

Το σπουδαιότερο όμως από όλα ήταν ότι είχε μάθει τα όνόματα των Άγγλων κατασκόπων στη Γερμανία και των κρητογραφικών κωδικά τους, κι έτσι η Μυστική Υπηρεσία παρακολούθησε κάθε κίνηση τους και κρατούσε τ' άποκαλιπτικά τηλεγραφήματά τους.

Ο Ουίλλιαμ Σέλεκτ εκείνο τον καρπό έχοχταν σε συνεννοήσεις με τον χημικό Χάρρυ Μοντάν, ο όποιος είχε ανακαλύψει ένα τρομακτικό άέριο, το όποιο κομμاتیζε τα σώματα των στρατιωτών, πριν να προλάβουν να βάλουν τις προσωπικές τους. Τέλος κατάφερε να τον πείσει ότι αυτή η έφευρήση του θά έφραζε την Άγγλία κι ότι θά ήταν ένας έφραγμός της. Έτσι, ο Χάρρυ Μοντάν πρόδωσε τα σχέδιά του στον Άγγλο συνταγματάρχη, ο όποιος τα κλειδωσε ένθουσιασμένος στο γραφείο του.

Ο Έρνστ Γκούτεπεργκ, που είχε παρακολούθησει με προσοχή τη άδιαφορία αυτές τις συζητήσεις τους, άπετάσσει τότε να πείξη ένα σατανικό παιχνίδι στον Σέλεκτ, για να του πάρη τα σχέδια. Ο ταγματάρχης είχε μία κόρη έξαιρετικής όμορφιάς, η όποια δεν είχε μείνει άσπαρνή στης κρημές ματιές του πλούσιου φίλου του πατέρα της. Ο Γκούτεπεργκ λοιπόν μία μέρα, χωρίς πολλές διατηνώσεις, έπτε στον Άγγλο ταγματάρχη:

—Ουίλλιαμ, πιστεύω ότι με θεωρείς καλό φίλο σου και μ' εκτιμάς. Είμαι άρεσκά εύπορος, ώστε να κάνω εύτυχισμένη μία άκομή πιο πολύ, σου ζητώ την χείρα της κόρης σου.

Ο Ουίλλιαμ Σέλεκτ, που δεν είχε τολμήσει να φαντασθή αυτή τη μεγάλη τύχη για το κορίτσι του, δέχθηκε πρόθυμα την πρότασή του κι ύστερα από μερικές μέρες γινόνταν οι γάμοι του «Χ. 48» με την Τρέν Σέλεκτ. Έξείνο το βράδι ο ταγματάρχης, ένθουσιασμένος που πάντρευε την κόρη του, άδειασε το ένα κατόπι του άλλου τα ποτήρια της σπανίας. Έτσι δεν πρόσχε την έξαρνάση του Γκούτεπεργκ, ο όποιος κατορθώσε να φθάσει ως το γραφείο του, να σάσει το στρατό που ήταν κρημμένα τα σχέδια και να τα κλείψη. Μετά διώδ ύφες ο Έρνστ Γκούτεπεργκ είχε έγκυταιείνη το Λονδίνο και τώρα δίσταζε τη Μάγγη με μία βενζινακάτο. Ένα Γερμανικό άποδοχίρο, είδοπομένο από έννοεις, τον περιέμενε στ' άνοχτά. Ο Γκούτεπεργκ έλαβόσπιρσε σ' αυτό και έξαφανίστηκε χάσο από την έπαφάνια της θάλασσας, έπιστρέφοντας στη Γερμανία. Όσο για τον Ουίλλιαμ Σέλεκτ, είχε ένα πολύ τραγικό τέλος. Όταν έβιασε την κλοπή των πολιτών των σχεδίων και την έξαρνάση του φίλου του, κατάλαβε ότι είχε πέσει στα δίχτυα ενός τρομερού Γερμανού κατασκόπου, και για να γλυτώσει το Στρατοδικείο, τίαξε τα μυαλά του στον άέρα. Μά σ' αυτό το διάβρη

Ο «Άόρατος Χ. 48», ο τρομερός κατασκόπος Έρνστ Γκούτεπεργκ.

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΑΚΡΟΒΑΤΕΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ -- ΟΒΙΔΑ !...

Παιγνίδια με το θάνατο. Η μαρτυρική ζωή του κινεζοέθνου Ρισάρ. Το πρωτότυπο «νούμερο» του Τσακκίνη. Ο άνθρωπος που εξαφρονδώνεται μέσα από ένα κανόνι σαν όβιδο. Πώς λειτουργεί το κανόνι. Η τραγωδία του Ρισάρ. Πώς σκοτώθηκε η Αίλιαν Λετρέλ. Μία δραματική σκηνή στο «Σιρκ ντε Παρί», κλπ.

Είπε άξιος του πιο μεγάλου και του πιο ελκυστικού αιώτου. Ο άνθρωπος έχει τη δόξα, ο ναύτης το θρόνο του, η γυναίκα του κινηματογράφου τις φωτιστές της ιστορίας. Ο ακροβάτης δεν έχει τίποτ' άλλο, παρά τη σκληρή κι' άχαρη ζωή καθημερινή δουλειά του, το μισθό του, τη ζωή σαν πενήτη, άσημαντο άν' δεν άρσσει και στο τέλος αιώτου των εξαντλητικών προσπαθειών και κόπων, το θάνατο !...

Ο ακροβάτης παίζει με το θάνατο. Τον άγγιζον καθημερινώς κι' χωρίς φρεσά του σκοτεινού αιώτου θεού. Στην άρχη, η σφήμα εξαορίζε κάθε φόδο. «Επειτα η ιδέα του θανάτου γίνεται ένα είδος εθιμοσύμ, μια δύναμη, μια ακατανίκητη όρη». «Ο!» αυτά έγγουσία, όταν ο λόγος για τον άσιον φρονιμονόμοτο είναι ενγενικό, ύψηλό, αξιοθαύμαστο. Αλλά ο ακροβάτης δεν έχει έναν τέτοιον ενγενικό λόγο. Ο θάνατος είναι κοντά του, κάθε μέρα, όπως το μαρμό του ή παιδά του, κι' ακόμα του. Και μια μέρα, απάνι άξια του το σκαλί κι' ο ακροβάτης πέφτει μέσα στη μαύρη άγκαλιά του θανάτου.

Ένας ακροβάτης σκοτώθηκε, λοιπόν, την περιαιμένη έδουάδα στο Παρίσι. Τον έλεγαν Ρισάρ. Η μητέρα του ήταν ίππετρια κι' ο πατέρας του ένας μέτρος θαματοποιός. Ο Ρισάρ, από μικρός, συνήθισε στη ζωή του ίπποδρομίου. Έγινε άνθρωπος - φίλο, ένας από εκείνους τους ακροβάτες, που καταπλήσσαν με τις ίσσορπίες τους και τέλος δένοντο τα πόδια τους πίσω στο λαμπο τους ή προκονν σαν φρέδια μέσα από τα ξύλα μιας χαρτζιλιάς. Ο Ρισάρ όμως θα γινόταν κι' αυτός ένας μέτρος άρτίστας του τσίρκου, σαν τον πατέρα του, αν δεν ανέκαλλιτε μια μέρα τον άνθρωπο-όβιδα.

Ο άνθρωπος-όβιδα είναι δημιουργία, επινόηση, έφευρήσει, ενός Γερμανοίτου λού ακροβάτου : του Τσακκίνη. Έσχετε τώρα τί είναι αυτός ο άνθρωπος-όβιδα; Ένα περίδρο κανόνι. Ένα τραματικό τηλεβόλο, τοποθετείται στη μέση του ίπποδρομίου ή στο ύπαιθρο. Δέκα μέτρα πιο πέρα τευτώνεται ένα δίχτυ. Έπειτα ο ακροβάτης γλιστράει και γάναται μέσα στο τηλεβόλο, σαν ζωντανή όβιδα. Ο βοήθος του τότε κάνει μεροζιές χειρισμού κι' άξια ακούγεται μια ζωννά. Και μέσα από τις λάμψεις του μαυροτιού και τους χαυνοί, ο άνθρωπος-όβιδα πεύεται στον άέρα και πέφτει δέκα μέτρα πιο πέρα, πάνω στο δίχτυ. Ένομιτα ότι ο ακροβάτης δεν εξαφρονδώνεται από την έρηξη του μαυροσιού. Κανείς άνθρωπος δεν μπορεί ν' άνδξησέ κι' μια τέτοια έκτιναξή. Ο ακροβάτης εξαφρονδώνεται στον άέρα κι' ένα από τα άποδο φώλοτο.

Μέσα στο κανόνι είναι ένα πολύ δυνατό έλατήριο, άπάνιο στο όπλο του προέθη άκούμη και γιατί δεν μπορούσε να βλέπει την όμορφη κόρη του να κλάει από το πόδι μέχρι το βράδο, για την ταπεινία που είχε πάθει, να παντρευθή δηλαδή έναν Γερμανό κατασκοπο !...

Μετά ένα μήνα, από τα Γερμανικά χαρκαώματα σκορπίστηκε στο Μέγατο ένα τραματικό άέρο. Οι στρατιώτες, πανικόβλητοι, δεν ήξεραν πως να προφραχθούν άπ' αυτό τον θάνατο, που τους θέρζε το σπλάχνα. Χιλιάδες Γάλλου πέθαναν κάθε μέρα από το νέο εξολοθρευτικό άέρο των Γερμανών. Το Γενικό Έπιτελείο τ' είχε χαμένα κρυφολεπταώς, «Όλοι οι γατροί κι' οι έπιστήμονες κινηματοποιήσαν για να ανακαλύθουν είδικές μισοές για τους στρατιώτες». Αλλά χειρότερη πολύς χαυρός όσωπο να το κωροθώσουν. Σ' αυτό το διάστημα, δέκα χιλιάδες στρατιώτες είχαν πληρωθεί με τη ζωή τους αυτή την έπιταξη του «Έγοτ Ζωοίτημας».

Μά, όπως όλοι οι έγγλητιναξί. Έτσι κι' αυτός ο τοίμηρός κατασκοπος της Γερμανίας τηροήθηκε σκληρά από τη Θεία Δίκη. Σήμερον είναι ένας διανοημένος άνθρωπος, που βασανίζεται από τραματικούς έφαιλλτες και ζή σαν έρημής στο κτήμα του, μακριά από κάθε χαρά...

άκαμποιν τα πόδια του ακροβάτου. Η έκτιναξή αυτού του έλατηριου είναι άρζητη για να απείλη τον ακροβάτη πάνω στο προστατευτικό δίχτυ. Κορνιτζόν λοιπόν το έλατήριο, έσοάβουν τον χροίτο και τον χαυρό της κανονιάς κι' ένα είδικα κι' απάνιο μαυροτι, που παίρνει φρεσά τη στιγμή άναυώς από έκτινασσεται το έλατήριο, και το ανώτερο άρζησει. Η άποτάσιος είναι ύπολογισμένη με μαθηματική άρζηθεια και στο κάτω-κάτω της γομής δεν ζήτουν από τον ακροβάτη τίποτ' άλλο, παρά φρεσάια και μια άναρσία νεκρού.

Ο Ρισάρ είδε μια μέρα αυτό το εντοπιστικό «νούμερο» του Τσακκίνη και το δοκίμασε κι' αυτός. Η έκτιναξή του ήταν θραυματική !... Υπήρχαν τώρα δύο άνθρωποι-όβιδοι, περίμενα σ' όλη την Ερώπη, ο Τσακκίνη κι' ο Ρισάρ.

Πρώτος όμως ο Τσακκίνη πήρασε με τη ζωή του την έφευρήση αυτή τη φορά από τον άνθρωπο-όβιδα. Είτε γιατί δεν έλατρώθηκε στο έλατήριο, το τηλεβόλο, είτε γιατί το δίχτυ ήταν πιο κοντά, ο Τσακκίνη εξαφρονδώνθηκε στον άέρα κι' έσπασε το κεφάλι του πάνω σ' έναν τηλεγραφοικό στίλο.

Κατόπι αυτού ο Ρισάρ τραυματίστηκε λιγάκι. Κατόλαβε για πρώτη φορά ότι δεν έλατρωε να έχει τέτοια έπιτασσήση στο έλατήριο. Έπειτα, είχε πτώ γράσει. Τέλειος λοιπόν το σπαυδάλω του και άποτροβήθηκε από τα ίπποδρομια.

Από τότε δεν άνηξε πια κανένας άνθρωπος-όβιδα στην Ερώπη. Την περιαιμένη όμως έδουάδα άφρονδώνεται στο Παρίσι μια φρεσάθητική γομτή, στην όποια θα έλατρωαν μέρες κι' ένα ίπποδρομιο με τους μαρτίστες του. Ο διεθυντής του ίπποδρομίου θαύμασε τον Ρισάρ, τον άνθρωπο-όβιδα, που ζούσε ήσυχά στο σπίτι του, και τον έπεισε να λάβη κι' αυτός μέρος στη φρεσάθητική γομτή.

Ένας άνθρωπος σαν και σένα δεν μπορεί να λείπει, του είπε. Έλα, Ρισάρ! Έχοντας λοιπόν τους παύλους θραυρότους σου !...

Ο Ρισάρ στην άρχη δισταξε. Έπειτα δέχτηκε να ήθραξε από μια άποθήρη το σκορπισμένο πια τηλεβόλο του.

Μά, παρ' όλη τη χαρά και την είδικια της γομής, ο Ρισάρ ήταν μελαγχολικός, με βαρεια καρδιά.

Είπε η τελευταία φορά ! Η τελευταία !... φρεσάει κάθε τόσο, κοινωνώντας θαλερο το κεφάλι του.

Κι' αλήθεια, ήταν η τελευταία γομή που έκανε μια τέτοια είδική. Το σπια του εξαφρονδώνθηκε στον άέρα, να δεν έβησε στο δίχτυ, γιατί ήταν σκορπισμένο το έλατήριο του κανονιού. Κι' ο Ρισάρ έπεσε κι' έκανε μια άσορφη μάζα καταγής !...

Μά δεν είναι τίποτο... Μή σκαυνοίστε... Σκοτώθηκε ένας ακροβάτης... Γνωρίσα αλλοτε κι' έναν άλλο γέρο, τον Ντρεζλάου, έναν περίδρο σκορπιστή, ο όποιος έπί πενήτα χρόνια θραυόθειε στα ίπποδρομια της Ερώπης. Είχε περίοιοι μαύριτα και τους καταρράχτες του Νια γόρα, πάνω σ' ένα σιδερένιο σόμα.

Όργοντα χρόνον όμως θέλησε να κινή πάλιν μεροζιές έπιδικείες πάνω στο σκαλί, για τελευταία φορά. Έ, λοιπόν, έπεσε κι' έσπασε τη σπαυδάλω του στήλη !...

Αυτός είναι ο άδουσίσιμος νόμος των ακροβάτου. Θά πέσουν κάποια μέρα !...

Οι πιο έκκλητικοί ακροβάτες της έποχής μας είναι οι περίδρομοι «Γρεξ Κορνόνας». Ο ένας άπ' αυτούς είχε παντρευτή μια έπιση διάσημη ακροβάδα, την Αίλιαν Λετρέλ, που έκανε μια θραυματική σειρά από θαύματα, πάνω στο σκαλί, στη μέση του τσίρκου. Η Αίλιαν Λετρέλ έπαξε στο «Αμπαρνταί. Οι Κορνόνας στο Παρίσι.

Ένα βράδο, η Αίλιαν έπεσε και σκοτώθηκε. Αμέσως λοιπόν τηροήσαν την είδικη στο διεθυντή του «Σιρκ ντε Παρί», ότον δοκίμασε ο Κορνόνας. Ο διεθυντής δεν είπε τίποτο. Έκείνη την όρα οι Κορνόνας έκαναν το «νούμερο τους». Έπειτα όμως, όταν τελειώσαν, ο διεθυντής του «Σιρκ ντε Παρί έβησε από το μαύρο του άνδρα της άηχη: Αίλιαν Λετρέλ κι' από είτε την τραυική είδικη.

Μό ύξερα... του απάντησε ο ακροβάτης, ξεσπώντας σέ λερμούς. Τού το είχαν τηροήρησει κι' έμένα. Μά έλατρωε να κάνω το «νούμερο μου πρώτα...

Αυτή είναι η τύχη των ακροβάτου : Να παύουν με το θάνατο... Μ. ΛΕΚΟΚ

Ο άνθρωπος-όβιδα, τη στιγμή που τινάζεται έξω άπ' το κανόνι.